

حرکت حضرت علی(ع) به سوی صفین در سال 36 هجری قمری

حضرت علی(ع) پس از رأی قاطع مسلمانان به وی و انتخابش به خلافت اسلامی، در صدد برآوردن انتظارات و درخواست...

حضرت علی(ع) پس از رأی قاطع مسلمانان به وی و انتخابش به خلافت اسلامی، در صدد برآوردن انتظارات و درخواست های به حق مردم در اجرای عدالت الهی، برآمد و در این راه همت فزاینده ای گماشت و نخستین اقدامات آن حضرت، عزل عاملان و حاکمان غیر صالح از حکومت و نصب افراد شایسته به جای آنان بود.

تمامی حاکمان و عاملان منصوب عثمان مقتول، در برابر اقدامات حضرت علی(ع)، ناچار به تسلیم و یا فرار از محل حکومت خود شدند و حضرت علی(ع) به جای آنان افراد صالح، کاردان و دلسوزی منصوب کرد. ولی حاکم شام از تبعیت امام علی(ع) سر باز زد و در صدد کارشکنی و افساد و فتنه جویی برآمد.

معاویه بن ابی سفیان که از زمان خلافت عمر بن خطاب، به حکومت شام منصوب و در خلافت عثمان نیز پایه های حکومت خویش را تقویت کرده بود، در برابر رأی مردم و انتخاب حضرت علی(ع)، گردنکشی و یاغی گری نمود و با بهانه قرار دادن قتل عثمان بن عفان در صدد سرپیچی از فرمان حضرت علی(ع) برآمد(!). آن حضرت نامه هایی برای وی ارسال و او نیز پاسخ هایی برای امام علی(ع) فرستاد، ولی عاقبت بر لجابت خویش باقی ماند و برای مخالفت و دشمنی آشکارتر با امام علی(ع)، به سوی عراق هجوم آورد. امام علی(ع) نیز در روز پنجم شوال سال 36 قمری، یاران و سپاهیان خویش را از کوفه به سوی سرحدات شام گسیل نمود. امام علی(ع) در کوفه، ابو مسعود عقبه بن عامر انصاری را جانشین خویش قرار داد و به همراه لشکریان رزمنده و خداجوی خویش از کوفه خارج شد.

آن حضرت، از کوفه به "مدائن"، پس از آن به "أنبار" و آن گاه به "رقه" رفت و در میان راه سپاهیان جدیدی به وی پیوستند. اهالی "رقه" به دستور مالک اشتر نخعی، پل بزرگی بر روی رودخانه فرات در محل "منبج" احداث نمودند و سپاهیان حضرت علی(ع) از آن پل عبور کرده و در سرزمین صفین، در برابر سپاهیان معاویه بن ابی سفیان قرار گرفتند و سرانجام نبرد سنگین و بزرگ "صفین" در نخستین روزهای ماه صفر سال 37 قمری میان طرفین آغاز گردید.